

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, zast. JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č. j. MMB/0410005/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2013, č. j. 29 Af 294/2011-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** do **15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 2. 11. 2011, č. j. MMB/0410005/2011 a rovněž rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Žabovřesky (správního orgánu I. stupně, dále též „správce poplatku“) ze dne 30. 8. 2011, č. j. MCBZAB/10179/11/OF/Zemn, sp. zn. MCBZAB/07939/01/11/OF/Zemn (dále jen „platební výměr“) a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Výrokem II. byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení k rukám jejího zástupce.

[2] Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobkyni za období 1. 1. 2009 – 30. 6. 2010 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, konkrétně za 7 ks interaktivních

videoloterních terminálů povolených Ministerstvem financí na území městské části (na adrese Makovského nám. 2574/1), a to dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „daňový řád“), a dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj.

[3] Místní poplatek byl vyměřen v celkové výši 215 000 Kč. Rozhodnutím o odvolání stěžovatel změnil vyměřenou částku na 210 000 Kč, do výroku platebního výměru doplnil specifikaci zpoplatněných výherních hracích přístrojů a odkaz na § 98 daňového řádu, naopak z textu platebního výměru vypustil slova „nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ a z poučení vypustil poslední větu o tom, že odvolání nemá odkladný účinek. Ve zbytku odvolání zamítl.

[4] Místní poplatek byl vyměřen podle pomůcek, a to na základě seznamu povolených zařízení zpracovaného Ministerstvem financí. Důvodem použití pomůcek byla skutečnost, že žalobkyně neposkytla správci poplatku potřebné údaje pro stanovení výše místního poplatku. Správce poplatku a stěžovatel zastávají názor, že koncová zařízení centrálních loterních systémů (tedy videoloterní terminály) spadají pod pojem výherního hracího přístroje podle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o loteriích“), a to s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publ. pod č. 202/2011 Sb. (dále jen „nález Ústavního soudu“), a tudíž podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od jeho zavedení do zákona o místních poplatcích, tedy ode dne 1. 1. 1998. Do 1. 7. 2010 však nemohly obce místní poplatek vybírat, jelikož dle stanoviska Ministerstva financí se videoloterní terminály nepovažovaly za výherní hrací přístroje. Následně došlo ke změně relevantních společenských okolností, a jelikož daňový řád umožňuje vyměřit místní poplatky ve lhůtě tří let od jejich splatnosti, došlo ke „zpětnému“ vyměření.

[5] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí stěžovatele žalobou, již krajský soud vyhověl. Po shrnutí relevantní právní úpravy a legislativního vývoje dotýkajícího se předmětného sporu se soud zabýval podřazením videoloterních terminálů pod definici výherního hracího přístroje dle zákona o loteriích. V zákoně o loteriích se objevují takové definice dvě, a to v § 2 písm. e) definice širší a v § 17 definice užší. Zatímco stěžovatel se přiklonil k podřazení videoloterních terminálů pod širší definici, krajský soud s ohledem na nález Ústavního soudu, za současné aplikace zásady *in dubio mitius*, zahrnul videoloterní terminály pod definici užší. O zmíněný nález Ústavního soudu opírá svou argumentaci i stěžovatel, jak je uvedeno i výše, dle jehož názoru lze nález aplikovat i na místní poplatky za výherní hrací přístroje, přestože se nález Ústavního soudu vztahuje k otázce možnosti obcí regulovat umístování videoloterních terminálů. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil a naopak dospěl k názoru opačnému.

[6] Dále konstatoval, že i pokud by výše zmíněné alternativy zařazení videoloterních terminálů pod různé definice výherních hracích přístrojů vyjasnil výše zmíněný nález Ústavního soudu i ve vztahu k místním poplatkům a aplikovala by se pouze definice širší (tedy v souladu s názorem stěžovatele), mohl by správce poplatku tento výklad, odlišný od

pokračování

výkladu a postupu předchozího, kdy videoloterní terminály nebyly považovány za výherní hrací přístroje, aplikovat pouze do budoucna.

[7] Krajský soud vytkl správním orgánům taktéž procesní pochybení při vyměření místního poplatku, k němuž došlo v situaci, kdy žalobkyně nepodala ohlášení k jednotlivým zpoplatněným koncovým zařízením za předmětné poplatkové období. Správce poplatku reagoval výzvou k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 daňového řádu, která má být až součástí probíhajícího řízení, namísto toho, aby žalobkyni vyzval k podání ohlášení k místnímu poplatku. V reakci na sdělení žalobkyně, že neprovozuje žádná zařízení podléhající ohlášení a není si vědoma skutečností, které by měla ohlašovat, správce poplatku přistoupil k užití pomůcek pro vyměření poplatku. Takový postup byl dle krajského soudu vadný, neboť neodpovídá obsahu sdělení žalobkyně, a předčasný, jelikož bylo možné postupovat dále v režimu dokazování. Závěrem shrnul, že rozhodnutí stěžovatele i jemu předcházející rozhodnutí správce poplatku trpí zásadními procesními pochybeními, která nutně vedou k jejich nezákonnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že napadený rozsudek je nezákonný, přičemž jeho nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky.

[9] Krajský soud dospěl dle stěžovatele k nesprávnému závěru, že koncová zařízení centrálních loterních systémů nelze pro účely místního poplatku považovat za výherní hrací přístroje a že k jejich zpoplatnění došlo až novelou zákona o místních poplatcích účinnou od 16. 6. 2010. Odkazuje na nálezy Ústavního soudu a tvrdí, že koncová zařízení centrálních loterních systémů je třeba považovat pro potřeby vyměření místního poplatku za výherní hrací přístroje ve smyslu širší definice.

[10] Dále upozorňuje na to, že správa místních poplatků se řídí daňovým řádem, jenž upravuje lhůty pro vyměření a vybrání daní, tedy i místních poplatků. Pokud je poplatek vyměřen v této lhůtě, nedošlo k pochybení. Uvádí, že vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj Ústavním soudem je legitimním podkladem pro vyměření místního poplatku i za období předcházející datu 16. 6. 2010 všude tam, kde dosud neuplynuly lhůty pro stanovení daně podle daňového řádu. Takový postup nelze považovat za neodůvodněnou změnu správní praxe, když v minulosti správní orgány žádná rozhodnutí v těchto věcech nevydávaly, a tedy žádná správní praxe neexistovala. Upozornil, že ke stejným závěrům se přiklonil v minulosti v některých rozhodnutích i krajský soud.

[11] Stěžovatel dále napadá postup krajského soudu, kdy tento zrušil jak jeho rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž vrátil věc k dalšímu řízení stěžovateli a zavázal ho k postupu respektujícímu právní názor soudu. Jestliže však bylo zrušeno i prvoinstanční rozhodnutí, nemůže stěžovatel ve věci nic konat. Upozorňuje, že krajský soud vytknul správním orgánům procesní pochybení, která ale nemohou napravit, když vázány názorem soudu nejsou oprávněny místní poplatek vyměřit.

[12] Z uvedených důvodů navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalobkyně svým vyjádřením sdělila, že souhlasí s názory krajského soudu ohledně sporného výkladu nálezu Ústavního soudu. Uvedla dále, že dle jejího názoru dochází vyměřením místního poplatku za videoloterní terminály k neodůvodněné změně správní praxe a zpětným vyměřením je porušován principu právní jistoty a princip nepřipustnosti retroaktivity a retroaktivního výkladu právních norem. Zastává názor, že převažuje-li zájem subjektů soukromého práva (vzhledem k jejich podřadnému postavení vůči vrchnostensky působícím správním orgánům) měla by změna správní praxe nastat pouze *pro futuro*. Žalobkyně se tak ztotožnila se závěry obsaženými v napadeném rozsudku a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Spornou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelův odkaz na odlišnou judikaturu krajského soudu, který v obdobných věcech rozhodoval v jeho prospěch, proto není důvodný, neboť tato rozhodovací praxe byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu překonána

[16] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve vymezit legislativní rámec vztahující se k posuzované věci. Zákon o místních poplatcích ve znění účinném do 15. 6. 2010 upravoval v § 1 písm. g) oprávnění obcí vybírat místní poplatek toliko za provozovaný výherní hrací přístroj. V § 10a uvedeného zákona bylo v rozhodném období stanoveno: (1) *[p]oplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.* (2) *Poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.* (3) *Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.* Toto ustanovení přitom odkazovalo na zákon o loteriích, který ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období obsahoval dvě definice výherního hracího přístroje: 1) v § 2 písm. e) stanovil, že loteriem i jinými podobnými hrami jsou *též sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*; 2) v § 17 odst. 1 pak současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.*

[17] Zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv

pokračování

a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, došlo k rozšíření místního poplatku za výherní hrací přístroj i o „jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí“. S účinností ode dne 16. 6. 2010 tak byly obce oprávněny vybírat místní poplatek i za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Na území statutárního města Brna došlo k rozšíření místního poplatku na jiná technická herní zařízení obecně závaznou vyhláškou č. 9/2010, jež nabyla účinnosti k 1. 7. 2010. V čl. 9 odst. 2 uvedené vyhlášky se stanoví, že *„Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, podléhají poplatku ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky.“* Pochybnosti o zařazení videoloterních terminálů pod pojem jiné technické herní zařízení ukončila s účinností od 14. 10. 2011 novela zákona o loteriích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. (k vymezení legislativního vývoje dotýkajícího se posuzované problematiky a k vymezení relevantní právní úpravy viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32).

[18] I zdejší soud již v minulosti dospěl k závěru, že videoloterní zařízení spadají pod tzv. jiná technická herní zařízení, jejichž zavedení do právního řádu znamenalo postavení videoloterních terminálů na roveň výherním hracím přístrojům z hlediska poplatkové povinnosti (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26, ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 – 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 – 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 – 34, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 – 37, či ze dne 30. 8. 2013, č. j. 5 Afs 21/2013 – 23, č. j. 5 Afs 22/2013 – 23, č. j. 5 Afs 23/2013 – 19). Nejvyšší správní soud předesílá, že v uvedených rozsudcích se vyslovil k otázce platby místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010. Řešení otázky rozdílnosti výherního hracího přístroje a jiného technického herního zařízení lze ale použít i pro nyní projednávanou věc.

[19] Názor stěžovatele, že na základě již zmiňovaného nálezu Ústavního soudu mohlo dojít ke zpoplatnění videoloterních terminálů jakožto výherních hracích přístrojů i před 16. 6. 2010, je chybný. Tento názor nenachází oporu v dikci zákona o místních poplatcích. Předmětem poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích před novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., byly pouze výherní hrací přístroje. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu širší definice loterií a podobných her obsažené v § 2 písm. e) zákona o loteriích, ale mohly poplatky vyměřovat pouze v souladu s užší definicí výherního hracího přístroje obsaženou v § 17 odst. 1 téhož zákona. S účinností od 16. 6. 2010 sice bylo zákonem o místních poplatcích umožněno zpoplatnění i jiných technických herních zařízení, na území města Brna však došlo k jejich zpoplatnění až od 1. 7. 2010. V posuzované věci jde o sporný místní poplatek za období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010, tedy za období předcházející zpoplatnění videoloterních terminálů na území města Brna.

[20] Jak konstatoval zdejší soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32: *„Nejvyšší správní soud má tedy za to, že poplatek je nutno vyměřit tak,*

aby se shodoval s předmětem poplatku vymezeným v zákoně o místních poplatcích, tzn. nelze uložit místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj za jiné, byť výherní zařízení.“

[21] Pro tento výklad svědčí též čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který uvádí, že „*daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona*“. Z uvedeného je třeba dovodit, že ústavodárce zamýšlel zabránit situaci, aby vyměřování a výběr daní a poplatků závisel na libovůli správního orgánu. Zákonným podkladem pro výběr místních poplatků je § 1 zákona o místních poplatcích, který obsahuje taxativní výčet poplatků, které lze vybírat. Jediný správný výklad § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, je tak ten, který opravňuje k uložení místního poplatku za výherní hrací přístroj, jež naplňuje definici § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Opačný výklad, jak již bylo řečeno, by ponechával prostor pro libovůli, což by bylo v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a jemu korespondujícím čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V období od 16. 6. 2010 do 30. 6. 2010, kdy již bylo možno místní poplatek za videoloterní terminály vyměřit, však ještě nebyla účinná vyhláška statutárního města Brna č. 9/2010, jež zpoplatnění videoloterních terminálů na území města Brna stanovila. Proto i pro krátké období na konci června 2010 platí přiměřeně výše uvedená argumentace.

[22] Stěžovatel se dále domnívá, že judikatorní vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj nálezem Ústavního soudu, je legitimním podkladem pro zpětné vyměření místního poplatku. Jelikož se správa místních poplatků řídí daňovým řádem, který umožňuje vyměřit poplatek v rámci tříleté lhůty, dovozuje stěžovatel, že pokud je poplatek vyměřen v rámci této lhůty, nelze považovat jeho postup za nezákonný.

[23] Nálezem Ústavního soudu však k žádnému, pro danou věc relevantnímu, vyjasnění pojmů nedošlo. Ústavní soud řešil otázku regulace videoloterních terminálů místně příslušnou územní samosprávou. Právní názory v nálezu uvedené nelze automaticky vztáhnout na vyměřování místních poplatků za tyto videoloterní terminály, tedy daňových povinností provozovatelů. Otázka možného „zpětného“ doměření místního poplatku navíc není podstatná, neboť za posuzované období žalobkyni poplatková povinnost vůbec nevznikla.

[24] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné upozornit stěžovatele na to, že pokud vyměřil poplatek za videoloterní terminály, jež do té doby nebyly plošně zpoplatňovány, jedná se o změnu správní praxe. Ke změně správní praxe se vyjádřil i rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS): „*Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je rádně odůvodněna závažnými okolnostmi.*“ Skutečnost, že žádná rozhodnutí nebyla vydávána, není podstatná, neboť správní praxí je i ustálená, jednotná a dlouhodobá nečinnost správního orgánu. Ostatně sám stěžovatel uvedl, že poplatek za videoloterní terminály zcela vědomě nevyměřoval, a to i s ohledem na metodiku Ministerstva financí. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad).

pokračování

[25] Krajský soud zrušil napadeným rozhodnutím rozhodnutí stěžovatele i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel se domnívá, že takový postup není správný. Jelikož bylo zrušeno i rozhodnutí prvoinstanční, nemůže ve věci dále konat a napravovat procesní pochybení vytýkaná krajským soudem. Věc měla být dle jeho názoru vrácena správnímu orgánu I. stupně.

[26] Postupoval-li krajský soud v intencích § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s., nelze označit jeho postup za nezákonný. Z gramatického výkladu uvedených ustanovení je zřejmé, že i za situace, kdy krajský soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrací věc žalovanému (stěžovateli), nikoli správnímu orgánu I. stupně, k dalšímu řízení. Uvedené je přitom logické, neboť účastníkem řízení před soudem je právě žalovaný, který také obdrží rozsudek a jemu je vrácen spis.

[27] Právní úpravu však nelze chápat tak, jak ji rozumí stěžovatel, tedy tak, že by on sám vedl řízení podle daňového řádu, pokud již žádný prostor pro takové řízení není. Je tedy na žalovaném, aby následně postupoval podle „svého procesního předpisu“ a podle povahy věci buď sám konal, nebo pouze „zařídil“ předání rozsudku i spisu správnímu orgánu I. stupně. Obdobně ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, následující: *„Zruší-li krajský soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. správní rozhodnutí obou stupňů, nahrazuje tím vlastně činnost odvolacího správního orgánu, což může v konkrétním případě přispět ke zrychlení dalšího správního řízení; krajský soud tak namísto odvolacího orgánu zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a fakticky, byť prostřednictvím odvolacího orgánu, neboť pouze ten je účastníkem soudního řízení (§§ 69, 78 odst. 4 s. ř. s.), mu věc vrátí k dalšímu řízení.“*

[28] Stěžovateli je třeba dát částečně za pravdu v tom směru, že odstranění procesních pochybení není v projednávané věci na místě. Úvahy krajského soudu jsou ve vztahu ke zrušujícím důvodům nadbytečné, což však samo o sobě nemá vliv na zákonnost rozsudku, když krajský soud nemohl předjímat, zda se s jím zaujatým hmotněprávním posouzením ztotožní i Nejvyšší správní soud. Závěry krajského soudu naopak mohou být pro stěžovatele přínosné, neboť upozorňují stěžovatele na jeho nesprávný procesní postup, kterého by se měl v budoucnu vyvarovat.

[29] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[31] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci

plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[32] Zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., náleží za jeden úkon právní služby mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Právnícká osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je advokát žalobkyně, je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu